

entenguem...). No sé què n'opinaran els que ara es queixen del turisme... Això sí, valdrà la pena recuperar el gloriós espai que, durant dècades, va acollir el taller de cromats Ensesa i la fusteria Lladó.

>> Una pancarta en anglès al Barri Vell adverteix als «estimats visitants» que «cada pis turístic és una llar menys per als autòctons».

Desequilibris | Alguns ja comencen a posar en seriosos dubte l'eficàcia de l'Administració local, capaç de permetre durant anys que la gent hagi usat indegudament i de forma gratuïta un terreny privat com a aparcament al costat de l'Auditori, i fins i tot que s'hi anés instal·lant la carpa del circ per les Fires. Fins que els amos del tros hi han posat mà per la via judicial. Potser era allò de qui dies passa... Però molt normal, no és, tot plegat. Sí que és, en canvi, simptomàtic que alguna cosa no rutlla. Perquè no és del cas (i així ho veu la Federació d'Hostaleria de les Comarques de Girona) que la Generalitat vulgui prohibir fumar fins i tot a les terrasses dels bars. O que no es pugui pujar als Àngels a veure pluges d'estels sense que hi hagi discussions entre els visitants i els responsables del restaurant del santuari: un altre lloc on anar feia goig, i que ara tendeix a propiciar misteris de dolor. Que ho preguntin als de la festa de Madremanya, que en van sortir escaldats. Doctors té l'Església que ho han d'aclarir...

Per a la seva polis ideal, Plató exigia saviesa, coratge, moderació i justícia. Però això, tal com van les coses, només s'ho podran permetre els municipis petits, on encara queda maniobra per al diàleg davant d'una cervesa artesana. Això sí, mentre no hi faci pudor, com a Sarrià...

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

De ruta per Crespià | Quan es parla de Crespià, el primer que ens ve al cap és la seva reconeguda Fira de la Mel i poca cosa més. A alguns cinèfils els sonarà pel títol del primer llargmetratge d'Albert Serra, *Crespià, the film not de village*. Entre la mostra de cultura popular i la proposta d'art avantguardista, el poble del Terraprim també és l'escenari (i ja va per la novena edició) d'una ruta literària i musical pels carrers de Crespià. L'activitat és coordinada per Consol Vidal i Riera i es tracta d'una passejada multidisciplinària, amb música, poesia i narració. Un dels participants d'enguany fou el cantautor escalenc Josep Tero, que va fer un recital a l'església de Santa Eulàlia. La ruta s'inicia a la casa particular de Cal Xai, a la plaça Major, i acaba amb un sopar de germanor. Tractant-se d'un acte que no era precisament de masses, l'èxit de públic fou considerable.

Dilema | Imagineu-vos un noi de Banyoles de comportament difícil, fran-

cament emprenyador, a l'escola (diuen que tres alumnes de la seva classe van decidir canviar de centre per evitar-lo), que ben aviat entra en ambients tèrbols. Festeja. A causa d'unes males decisions (segons es llegeix en un fullet), acaba a la presó. Allà aprèn a rapejar i ho fa amb certa gràcia, diuen. Surt de la presó; és el protagonista d'un documental premiat; té un cert èxit i reconeixement; el contracten; l'entrevisten a TV3; canta sovint a Banyoles. És un noi immigrant de segona generació que va tocar fons i que, gràcies a la música, s'ha reinserit. Quan manifesta que va anar a la presó no acaba d'aclarir que va ser pels seus antecedents i per una denúncia, l'abril del 2016, per maltractament físic, vexació, insults i amenaces a la seva parella. L'exparella, que viu a Banyoles, recorda que el jutge va dictar una ordre d'allunyament contra ell durant vuit anys. Es queixa que només s'ha fet pública la versió dels fets del noi i que, des de l'èxit d'aquest, sent que la seva presència és gairebé palpable. Com ho arreglem: reforcem la reinserció del noi imposant la seva presència a la noia i saltant-se la prohibició d'acostar-s'hi o donem suport a la víctima amb el perill d'estrancar la rehabilitació del maltractador?

>> Església parroquial de Santa Eulàlia de Crespià. (Autoria: TURISME PLA DE L'ESTANY)